

S E N T È N C I A

**Magistrat Sr.
Josep Maria PIJUAN CANADELL**

Andorra la Vella, cinc d'octubre del dos mil divuit.

VIST en judici oral i públic la Causa núm. 6000051/2018 seguida per una presumpta contravenció penal de lesions per imprudència lleu.

Denunciant: M. C. C..

Denunciat: J. Q. P., nascut el 7 de juliol de 1994 a Castelló de la Plana, Espanya, fill de Antonio i de Gregoria, de nacionalitat espanyola, no resident al Principat, defensat pel Lletrat Sr. Albert SANSA SANTAMARIA.

Responsable civil solidària: companyia d'assegurances ARAG, defensada per la Lletrada Sra. Anna MAS SANTURÉ.

Parts acusadores:

El Ministeri Fiscal representat pel Sr. Ivan ALIS SALGUERO

L'acusació particular constituïda per M. C. C. defensada per la Lletrada Sra. Natàlia ALEIX CHAULET.

Magistrat ponent Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL.

RESULTANT PRIMER. SÓN FETS PROVATS I AIXÍ ES DECLARA: vers les 12:30 hores del dia 1 de gener del 2016 al sector del Tarter de l'estació d'esquí de GRANDVALIRA en produí un xoc entre el denunciat J. Q. P., major d'edat, i la denunciant M. C. C. mentre ambdós practicaven l'esquí a la pista Miquel de dita estació.

A conseqüència del xoc, M. C. C. sofrí lesions que han requerit tractament mèdica per a la seva curació.

No ha quedat provat que el xoc fou degut a la conducta negligent del denunciat J. Q. P..

RESULTANT SEGON. El Ministeri Fiscal en l'acte del judici, donades les versions contradictòries de denunciant i denunciat i a manca de prova, no formulà acusació contra J. Q. P..

L'acusació particular considerà que els fets eren constitutius d'una contravenció penal de lesions per imprudència lleu de l'article 477.2 del Codi Penal, de la qual estimava responsable en concepte d'autor al denunciat J. Q. P., demanant li fos imposada una pena de multa de mil (1.000) euros, i en concepte de responsabilitat civil, la condemna del denunciat solidàriament amb la responsable civil companyia d'assegurances ARAG, a indemnitzar a M. C. C. en les quantitats de 1.484,40 euros, pels 10

dies de baixa, 366 euros per perjudici estètic i 6.000 euros pel perjudici dolorós.

RESULTANT TERCER. El Lletrat defensor del denunciat J. Q. P. considerarà, en primer lloc, que la suposada contravenció penal estaria prescrita atès que des del dia dels fets, 1 de gener del 2016, a la data de la presentació de la querella va passar casi un any. Altrament, i en quan al fons, considerarà que no hi havia prova en contra del seu defensat per la qual cosa, i en virtut del principi de *in dubio pro reo*, procedia dictar l'absolució del seu defensat, amb la imposició a la part adversa de les despeses ocasionades.

Subsidiàriament, considerarà que els fets serien constitutius d'una contravenció penal de lesions per imprudència lleu tipificada a l'article 477.2 del Codi Penal i demanà que la pena de multa no fos superior a 200 euros. I, en quan a la responsabilitat civil, tot i deixant-ho a la companyia d'assegurances, en tot cas s'oposà perquè la indemnització pel perjudici estètic no hauria de ser superior a 500 euros i la indemnització pel *pretium doloris* no superior a 3.000 euros.

La Defensa de la companyia d'assegurances responsable civil solidària ARAG s'adherí al seu company de defensa i al Ministeri Fiscal, entenent que no hi havia elements suficients de càrrec i que, en base al principi de *in dubio pro reo*, s'esqueia l'absolució del denunciat sense responsabilitat civil.

Subsidiàriament, s'adherí a la declaració de prescripció efectuada per la defensa del denunciat i s'oposà a la condemna de la companyia d'assegurances ARAG perquè els fets també estarien prescrits en relació a dita asseguradora i, altrament, perquè en base al disposat al contracte - art. 13 -, el denunciat no va efectuar cap reclamació de sinistre prop de la companyia, tractant-se d'una assegurança voluntària, no obligatòria.

Subsidiàriament, al·lega que existeix límit de 6.000 euros amb franquícia de 150 euros.

En quan als imports de les indemnitzacions, la Incapacitat Parcial Permanent (IPP) es nul·la, pel perjudici estètic hauria de ser de 500 euros i pel *pretium doloris* 2.600 euros, oposant-se a les despeses mèdiques i altres de l'acompanyant de la Sra. M. C. C. per no haver-se aquest constituït en acusació privada ni acusació civil. Pel que fa a les despeses de la Sra. M. C. C. sumen l'import de 1.190,63 euros, oposant-se a l'import del casc, doncs no hi ha cap factura per acreditar el seu import.

Demanà la condemna a l'adversa de honoraris d'advocat tenint en compte la demanda d'absolució.

CONSIDERANT PRIMER. Té declarat aquest Tribunal que la imprudència o negligència, per a què sigui punible ja com delictes major, com a delictes menor o com a contravenció penal, exigeix la concurrència dels següents requisits: a) una acció u omissió comesa amb infracció del deure objectiu de cura; b) el resultat típic que s'exigeix en cadascun dels tipus penals (mort o lesions); i, c) la relació de causalitat entre l'actuació negligent o imprudent de l'agent i el resultat típic.

En el present cas, no es pot discutir la concurrència del segon dels requisits, doncs està degudament acreditat que la denunciada M. C. C. sofria lesions que varen requerir tractament mèdic per a la seva curació, i tampoc es pot discutir la relació de causalitat, doncs les lesions foren consecutives al xoc amb el denunciat.

No obstant, no ha quedat provat el primer dels requisits, és a dir, una acció u omissió comesa pel denunciat J. Q. P. amb infracció del deure objectiu de cura, doncs la prova practicada al respecte a l'acte del judici oral és absolutament insuficient per

desvirtuar el principi de la presumpció d'innocència que empara al denunciat.

D'acord amb l'article 6. 2 del Conveni Europeu per la Protecció dels Drets Humans i de les Llibertats Fonamentals, fet a Roma el 4 de novembre de 1.950, tota persona acusada d'una infracció es presumeix innocent mentre que la seva culpabilitat no sigui declarada legalment.

La Constitució andorrana, en el seu article 10.,2 garanteix a tothom el dret a la presumpció d'innocència, disposant a l'article 3.4 que els tractats i acords internacionals s'integren en l'ordenament jurídic a partir de la seva publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i a l'article 5 proclama la vigència a Andorra de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Així, el principi de la presumpció d'innocència, en ser proclamat per la Constitució com un dret fonamental de la persona, vincula a tots els poders públics i és d'aplicació immediata pels Tribunals de Justícia, i té l'efecte d'exigir que tota declaració de culpabilitat estigui fonamentada en una activitat probatòria de càrrec, practicada amb totes les garanties que exigeix el dret de defensa, i de la que en resulti la realitat dels fets imputats a l'acusat i la participació d'aquest en els fets, avaluada d'acord amb el que disposa l'article 160 del Codi de Procediment Penal. El seu significat és que ningú pot ser condemnat sense prova de càrrec suficient, valorada de manera raonable i practicada amb totes les garanties processals (són nombroses les sentències del Tribunal Constitucional que així ho declaren, entre elles les de 7 de setembre del 2010, causa 2010-6-RE, 15 de març del 2013, causa 2012-22-RE i 13 de març del 2014, causa 2013-45-RE).

En el present cas, sobre les circumstàncies del xoc entre denunciat i denunciada no contem amb altra prova directa que les declaracions d'ambdós implicats.

La denunciant en l'acte del judici oral declarà, com ja havia manifestat anteriorment, que de l'accident sols recorda que anava esquiant i que estava en una llitera i li deien *M., M. desperta*. I que no recordava com va ser el cop, doncs té amnèsia.

Per la seva banda, el denunciat té declarat que l'altra esquiadora es creuà en la seva trajectòria sense que ell pogués fer res per esquivar-la (folis 3, *in fine*, i 4, així com a la declaració fet al Jutjat d'Instrucció de Castelló de la Plana, als folis 150 i següents), aclarint al judici oral que el que consta de la seva conversa telefònica amb l'agent de policia al foli 3 es deu a un malentès, doncs no era cert que es trobava una mica més amunt de la pista i que veia a l'altra esquiadora, manifestant al judici oral que ell anava per la pista i ella li va donar un cop per darrere a la dreta.

Conclusió de tot això és que no s'ha practicat prova de càrrec suficient per fonamentar la condemna del denunciat, per la qual cosa procedeix dictar la seva absolució, així com l'absolució de la responsable civil solidària cia ARAG.

CONSIDERANT SEGON. D'acord amb el que es disposa en el paràgraf primer de l'article 174 i en l'apartat 1 i darrer paràgraf de l'article 175 del Codi de Procediment Penal, les despeses processals han de declarar-se d'ofici, sense que hi hagi lloc a imposar-les a l'acusació particular, com sol·liciten els lletrats defensors del denunciat i de la responsable civil solidària.

Tot i que l'article 175.3 preveu la possibilitat d'imposar el pagament de les despeses processals al querellant particular o l'actor civil, per raons de la més estricta equitat aquesta previsió sols ha de ser d'aplicació en el cas de que s'hagi constatat que el querellant o l'actor civil hagin obrat amb temeritat o mala fe, per haver sostingut les accions que els competen de manera absolutament improcedent, per estar mancades de qualsevol raó jurídica, que no és el cas d'autes.

VIST : les dispositions legals aplicables al present cas,

DECIDEIXO :

Absoldre el denunciat J. Q. P. de la contravenció penal de lesions per imprudència lleu que li imputa l'acusació particular, absolent igualment a la responsable civil solidària companyia d'assegurances ARAG, i declarant d'ofici les despeses processals causades.

Contra aquesta resolució es pot interposar recurs d'apel·lació per davant d'aquest Tribunal de Corts, en el termini de quinze dies següents a la seva notificació.

Així per aquesta meva sentència, definitivament jutjant, ho decideixo i signo.